České pohádky pro malé děti

Převyprávěla Eva Mrázková

Ilustroval Aleš Čuma

České pohádky pro malé děti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Eva Mrázková
České pohádky pro malé děti – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Obsah

O perníkové chaloupce	5
O veliké řepě	13
Červená karkulka	16
O koblížkovi	23
O neposlušných kůzlátkách	28
O Budulínkovi	32
O kohoutkovi a slepičce	39
O Palečkovi	45
Jak dědeček měnil, až vyměnil	52
O Smolíčkovi	60
Hrnečku, vař	67
Otesánek	70
O dvanácti měsíčkách	76
Sůl nad zlato	83
Chytrá horákyně	93

Za okny temnou noc
světýlkem prozářím,
pohádek já znám moc,
tiše, už vyprávím...

O perníkové chaloupce

V chaloupce poblíž lesa šťastně žil dřevorubec se ženou a dětmi Jeníčkem a Mařenkou. Sice byli chudobní, ale otec se snažil postarat o rodinu co nejlépe. Už za rozbřesku proto odcházel do lesa kácet stromy a často se vracel domů až pozdě večer. Děti trávily celé dny s maminkou doma a snažily se jí se vším pomáhat; obzvlášť se snažily, když si všimly, že maminka onemocněla. Maminka ale chřadla stále víc a nic nepomohlo – za čas podlehla zlé nemoci. Zármutek ještě ani nepřebolel a otec si uvědomil, že musí dětem přivést novou matku. Děti jsou ještě malé a nemohou být doma samy, když on odejde do lesa za prací. Oženil se tedy, ale brzy litoval. Nová žena se zpočátku přetvařovala a snažila se všem zalíbit, ale ve skutečnosti byla zlá, neměla ráda děti ani otce. Děti se jí bály a také otec jí šel raději z cesty.

Macechu brzy omrzelo starat se o domácnost i děti, poručila tedy muži: „Odvedeš děti do lesa a víckrát už je nechci vidět. Nechej je tam, třeba se o ně někdo postará.“

Muž po nějaký čas odolával, ale žena by ho uštvala, proto jednoho rána dětem s těžkým srdcem řekl: „Jeníčku, Mařenko, vyskočte z postýlek a vezměte si džbánečky, půjdete dnes se mnou do lesa na jahody.“ Děti za ním radostně poskakovaly a došly hluboko do lesa, kde s tatínkem ještě nikdy nebyly. Zaradovaly se, když jim tatínek ukázal mýtinku, která se červenala a voněla jahodami.

„Děti, nasbírejte plné džbánky, ale nezapomeňte se také pořádně namlsat,“ snažil se tatínek žertovat, ale jeho přiškrcený hlas prozradil, jak je mu úzko.

„Já půjdu kácet stromy, ale nebojte se, uslyšíte mou sekeru, a tak budete vědět, že nejsem daleko.“ Rychle odešel a o kus dál uvázal na vysoký strom dřevěnou palici. Vítr jí pohupoval sem a tam, palice tloukla do kmenu stromu a zdálky ten zvuk připomínal sekání sekery. Otec udělal všechno, co mu žena přikázala, a bez dětí se rychle vracel domů.

Jeníčkovi a Mařence se nestýskalo, užívali si klidný čas bez macešina peskování, vyhřívali se na sluníčku a pochutnávali si na nejsladších jahodách. Kvečeru naplnili džbánky a šli po hlase sekery za tatínkem.

Ale co to? Proč tu visí ta palice? A kde je tatínek? Dětem se úzkostí stáhla hrdla, běhaly zmateně kolem, hledaly tatínka a volaly ho.

„Tatínek nás tu nechal a šel domů. Asi na nás zapomněl,“ fňukal Jeníček.

„Kdepak, Jeníčku, tatínek se určitě brzo objeví,“ utěšovala bratříčka Mařenka, ale sama také měla slzičky na krajíčku. „Počkáme, tady nás tatínek najde.“

Ale tatínek nepřišel. Děti se polekaně ohlížely na zapadající sluníčko a běžely tatínka hledat. Rychle se stmívalo a Jeníček plakal, že se bojí tmy. Starší Mařenka ho uklidňovala, že v lese jim přece nikdo neublíží, ale Jeníček se dál třásl strachem.

„Tak já vylezu na strom a rozhlédnu se, jestli někde neuvidím světýlko,“ navrhla Mařenka a za chvilku z vršku

stromu ukazovala: „Jeníčku, tam v dálce je světýlko!“ Děti se chytily za ruce, aby neztratily jeden druhého, a vydaly se tím směrem.

Po chvíli vyšly z lesa na mýtinu, na které stála chaloupka. Ale nebyla to jen tak obyčejná chaloupka... Byla celá z perníku. Chaloupka se jim moc líbila, a jak krásně voněla! Děti opatrně nahlédly okénkem do osvětlené místnosti a polekaly se ošklivé báby a klimbajícího ušmudlaného dědka. Jeníčkovi hlady kručelo v břiše, a tak – přestože se bál – navhl: „Mařenko, já opatrně vylezu na střechu a shodím ti dolů jeden perníček, najíme se z něho oba.“

„Jeníčku, nelez tam, co když na nás přijdou?“ strachovala se Mařenka, ale Jeníček už ze střechy spokojeně ulamoval perníkové tašky, jako by neslyšel. Do jedné se mlsně zakousl a druhou házel sestřičce dolů.

Babice vevnitř nastražila uši, dloubla do pospávajícího dědka a zaskřehotala: „Venku něco šramotí, běž se podívat, jestli nám někdo nebere perník.“

Dědek vykoukl ven ze dveří a volal: „Kdopak to tu loupe perníček?“

„To jenom větříček...“ odpověděla tenoučkým hláskem Mařenka, schovaná pod okénkem. Dědek se s odpovědí spokojil a odbelhal se dovnitř. Děti si potom chroupaly sladký perníček a unavené po celém dni za chaloupkou usnuly.

Hned zrána zas Jeníček i přes varování starší sestřičky vyšplhal na střechu a odloupl další pořádný kus perníku.

„Dědku, honem se běž podívat ven, slyším, že na střeše zase něco šramotí," mračila se rozespalá babka. Dědek zase vystrčil nos ze dveří a volal: „Kdopak to tu loupe perníček?"

„To nic, jenom větříček..." zkoušela se Mařenka zbavit dědka stejně jako v noci. Tentokrát se jí to ale nepovedlo. Dědek si všiml Jeníčka za komínem i Mařenky, schované pod okénkem, a šel to požalovat bábě dovnitř.

„Rychle je chyť, dědku, a přiveď, ať si je upečeme!" olizovala se babice.

„Pospěš, Jeníčku, musíme hned utéct, jinak s námi bude zle!" volala Mařenka, která slyšela bábin příkaz. Sotva se Jeníček sesmekl ze střechy dolů, popadla ho Mařenka za ruku a běželi s větrem o závod. Dědek se za nimi hnal, ale byl tak obtloustlý a nemotorný, že jim nestačil.